

STEM

Het is nog ernstig weer,
met gehamer op de hemel,
de klok heeft boud gesproken.

Plotseling
wordt de hitte uitbundig
en de bodem droog:
gaten vallen in de schaduw.

Een korte stem valt naar beneden
en beveelt het eeuwige einde.

HET OORDEEL

Het zijn alleen maar kleuren,
slechts hooghartige gebaren,
geen enkele bedoeling,
niet de minste argwaan.

Het zijn gemorste beelden,
rusteloze tekens:
de blik op mistroostige prenten,
daarna van geen belang.

Wie zegt dit, wie
heeft dit ooit gezegd?

Het lijkt een zielloos oordeel,
maar is een dreigement.

WROEGING

De zoom van het brokkelige bos
werd overmand door wroeging
en ging op zoek naar een onschuldige plek.

Toch liep het tegen de middag.

EEN MENS

Een mens wordt als een mens gevonden,
moet toevallig geboren worden,
staat hoorbaar op de tocht.

Een mens als angstig dier,
maar in gestaalde opspraak.

De mens
is beschikbaar voor verschrikkingen,
heeft verplichtingen en verklaringen.

De mens mag even leven
en dan niet meer.

BEHEERSING

Een kalme golfslag in de hoge boot,
de mompelende takken,
bezonnen klanken van het gras.
De beheersing.

AFSCHEID

Wat erna kwam gold als een vlucht,
drijven op de zandgrond,
zwebben in het zwijgende water,
schoenen aan de speelse voeten.

De dag was nogal voorbarig,
het afscheid heeft veel pijn gedaan.

Wat erna kwam
gold als een gunst en een schelle groet,
als een roekeloos spel.

HET VERLEDEN

Steeds
heeft het verleden gezwegen,
bleef de hitte van het schouwspel stil.

's Ochtends wil de zon beginnen,
de maan staat in de wind.

Soms moest het verleden zwijgen,
het leven kon een leven leiden.

IN DE MAAT

Op doortocht,
de laarzen eten modder,
in de maat gehard,
het zwart van de straatweg brandt.

Naar voren,
waar zweet en inspanning hijgen,
een laatste zwaai van de strijd.

Achter de stenen ligt een vergeten geest.

DE DODEN

Want het stof der dingen heeft verkondigd
dat de doden zullen leven.

Zou de aarde zich verraden voelen?

Heeft de aarde ooit getwijfeld?

OGEN

Sloot de ogen, probeerde iets te zeggen,
besteeg de treden,
bewoog het smalle hoofd,
en zag de stralende binnenkant,
de randen van een glimlach.

Opende de langzame ogen
en zag slechts vlekken van de wanklank,
hij zag de wildernis aarzelen,
het tijdsgewricht begon te wankelen.